12/05/2019

“Οι άνθρωποι της εποχής μας έχουν κουραστεί από λόγια”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 10 και 11 Μαΐου πανηγύρισε ο υπό ανέγερση Ιερός Ναός των Αγίων Ισαποστόλων και Φωτιστών των Σλάβων Κυρίλλου και Μεθοδίου των Θεσσαλονικέων στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας. Την παραμονή της εορτής τελέστηκε Πανηγυρικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και τον θείο λόγο. Ανήμερα της εορτής τελέστηκε πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου και ακολούθησε Λιτανεία της Ιεράς Εικόνος και των Ιερών Λειψάνων πέριξ του Ιερού Ναού. “Δέν χρειάζεται νά πορευθοῦμε σέ λα-ούς μα--κρυνούς, χρειά-ζε-ται νά κά-νουμε γνω-στό τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους γύρω μας. Καί δέν χρειάζεται νά τό κά-νου-με μέ λόγια καί διδασκαλίες, γιατί οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν κουρα-σθεῖ ἀπό τά λόγια καί ἔχουν ἀπογοητευθεῖ πολλές φο-ρές καί ἀπό τίς διδα-σκαλίες πού δέν

ἀντα-ποκρίνονται στήν ἀλή-θεια τῆς ζω-ῆς αὐτῶν πού τίς διδάσκουν. Ὁ ἄν-θρω-πος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ πλη-σίον μας, πού εἴτε ἀγνοεῖ τό ἀλη-θι-νό πρόσωπο τοῦ Χρι-στοῦ εἴτε μέ-σα στόν καται-γι-σμό ὅσων ἀ-κούει καί βλέπει γύρω του μπορεῖ νά αἰ-σθά-νεται ὅτι κλυ-δωνίζεται ἀκόμη περισ-σό-τερο καί ἀμφιβάλ-λει περισσότερο, χρει-ά-ζε-ται νά δεῖ τά ἔργα τῆς πί-στε-ως μας γιά νά κα--τανοήσει πώς τό εὐαγ-γέλιο τοῦ Χρι-στοῦ καί ἡ πίστη σ' αὐτόν δέν εἶναι μιά κε---νή περιεχομένου θεω-ρία ἤ μία ἀπάτη, ἀλλά εἶναι ἡ μό-νη σώ-ζουσα ἀλήθεια τήν ὁ-ποία ἀξίζει νά ζήσου-με, εἶναι ἡ μόνη σω--τήρια πραγματικότητα στήν ὁ-ποία μπο-ροῦ--με νά στηρίξουμε ὄχι μόνο τήν ἐπίγεια ζωή μας ἀλλά καί τή μέλλουσα" κατέληξε λέγοντας στο κήρυγμά του κατά την Θεία Λειτουργία ο Σεβασμιώτατος.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό :

«Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ λόγος αὐ-τῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκου-μένης τά ρήματα αὐτῶν».

Σέ λίγους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας ται-ριά-ζει τόσο πολύ ὁ στίχος αὐτός τῆς Πα-λαιᾶς Δια-θήκης, για-τί λίγοι ἅγιοι διέτρεξαν ἀκούρα-στοι καί ἀκατα-πόνητοι τό-σες χῶ-ρες, λίγοι δίδα-ξαν σέ τόσους λα-ούς τό κή-ρυγμα τοῦ εὐαγ-γε-λίου, λίγοι ἔσπειραν τό-σο ἀφειδώλευτα τόν σπόρο τοῦ λόγου τοῦ Θε-οῦ, λί-γοι ὑπέφεραν

μέ καρτερία «τόν καύ--σωνα» τοῦ ἱεραποστο-λι-κοῦ ἔρ-γου, ὅσο οἱ τι-μώ-μενοι σήμερα ἅγιοι ἰσαπόστολοι καί αὐτά-δελφοι Κύριλλος καί Μεθόδιος, οἱ φω--τι-στές τῶν Σλάβων.

Ὁ λόγος τους, λόγος ἀληθείας καί πίστε-ως, τροφοδότησε μέ τό οὐ-ρά-νιο μάνα τίς πεινα-σμέ-νες ψυ-χές τῶν ἀν-θρώ-πων· ὁ λό-γος τους λό-γος ζωῆς, ἄνοιξε τήν πύλη τῆς ἀληθινῆς καί οὐρανίας ζωῆς στούς μέχρι πρό τινος εἰ-δω-λάτρες Σλά-βους· ὁ λό-γος τους λόγος ἀγάπης, δικαιοσύνης καί συν-διαλ-λαγῆς, ἔθε-σε τίς βά-σεις τῆς κοινω-νικῆς ζωῆς στά συχνά ἀλλη-λο-συγκρουό-με-να σλα-βι-κά φύ-λα· ὁ λόγος τους λόγος σε-βα-σμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου προ-σώ-που καί τῆς ἀν-θρώ-πινης ἀξιο-πρέπειας, σε-βά-σθηκε τήν ἐλευ-θερία τῶν ἀνθρώπων, σεβά-σθη--κε τή γλώσσα καί τά ἔθιμά τους καί ἀλλοίωσεμέ τή σωστική δύ-να-μη τοῦ εὐαγ-γε-λίου ὄχι τά πρόσωπα ἀλλά τίς ψυχές.

Ἔλαβαν ἀπό τόν Θεό τό τάλαντο τῆς πίστεως καί τῆς σοφίας, ἀλλά ὡς καλοί οἰ-κονόμοι δέν τό ἔθα-ψαν στή γῆ, οὔτε τό κα-τέ-θεσαν ἁπλῶς στούς τρα-πεζίτες τῆς ἐπο--χῆς τους περιμέ-νον-τας νά αὐξηθεῖ μέ τούς τόκους, χωρίς οἱ ἴδι-οι νά κοπιάσουν καί μο-χθή-σουν γι᾽ αὐ-τό. Καλ-λι-έρ-γησαν τό χάρι-σμα τῆς σο-φίας πού τούς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θε-ός στίς ἀνώτερες σχολές τῆς ἰδι-αί-τερης πα-τρί-δας τους, τῆς Θεσ-σα-λο-νί-κης, ἀλλά καί τῆς βασι-λί-δος τῶν πόλεων, τῆς Κων-σταν---τινου-πό-λεως, καί ὕστερα φρόντισαν νά αὐξήσουν καί τό τά-λαντο τῆς πί-στεως, ζών-τας σύμφωνα μέ τό θέ-λημα τοῦ Θεοῦ καί ἀγω-νιζόμενοι γιά τήν ἐπίτευξη τῆς ἁγι-ό-τητος.

Εὐγενεῖς στήν κατα-γω-γή, νέοι, πλούσιοι, σοφοί οἱ ἅγιοι δέν δί-στα--σαν νά ἀκολου-θή-σουν τήν πρόσ-κληση τοῦ Χριστοῦ «πώλη-σόν σου τά ὑπάρχοντα καί δεῦρο ἀκολού-θει μοι» καί νά ἐγκαταλεί-ψουν τά πλούτη, τή δόξα καί τίς τιμές, τίς ὁποῖες θά τούς πα-ρεῖχε πλουσιο-πά-ροχα ἡ κοινωνική τους θέ-ση καί ἡ ἀξιό-λο-γη μόρφωσή τους. Ἀκο-λούθησαν τόν Χρι-στό ὄχι στήν εὔκολη ὁδό τῆς ἄνε-της καί ἐπιτυχη-μένης ζωῆς ἑνός βυ-ζα-ν-τι-νοῦ ἀριστοκράτη, ἀλ-λά στά δύσ--βα-τα καί ἀ-προσπέλαστα μονο-πά--τια τῆς Βαλ-κανικῆς, γιά νά φέ-ρουν τό δικό του φῶς στούς «ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθη-μένους» σλαβικούς λα-ούς, γιά νά ἀκουστεῖ ὁ λόγος του «εἰς πᾶσαν τήν γῆν».

Ἡ φωνή τους, πού κή-ρυττε τόν λόγο τοῦ εὐ-αγ-γελίου, τόν λόγο τῆς σωτη-ρίας, ἀκού-σθηκε ὄχι «ὡς φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», ἀλ-λά ὡς φωνή παρηγο-ρί-ας καί παρα-κλή--σεως, ὡς φω-νή πού ἀνακα-λοῦ-σε στήν πνευ-ματική ζωή ψυ-χές ὑποδουλωμένες στήν ἁμαρτία καί στήν πλάνη.

Τό ἔργο πού ἐπιτέ-λε-σαν οἱ δύο ἅγιοι ἀδελ-φοί, τό ἔργο τοῦ εὐαγ-γε-λισμοῦ τῶν Σλά-βων, ἦταν μο-να-δικό, ἦταν ἔργο τοῦ ἁγίου Πνεύ-μα-τος, πού ἐνεργοῦσε

δι᾽αὐ-τῶν. Ἡ ἱεραπο-στο-λική τους πορεία, ἦταν πορεία πού ὁδηγοῦσε στόν οὐρανό ὄχι μόνο τούς ἴδιους, γιά νά ἀνα-παυθοῦν ἀπό τόν κόπο καί τίς ταλαι-πω-ρίες αὐ-τῆς τῆς ζωῆς, ἀλλά καί ὅλους αὐτούς πού πί-στευ-σαν χά-ρη στόν δικό τους λόγο τότε καί σή-μερα.

Ἄν τώρα εὐφραίνο-ν-ται οἱ ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος στόν οὐ-ρανό, ἀπο-λαμβάνον-τας «τόν μι-σθόν τῶν φρο-νίμων καί πιστῶν οἰ-κο-νόμων», ὁ λόγος τους δέν παύει νά ἀκού-εται καί σήμερα ἀπό ὅσους θέλουν νά τόν ἀκού-σουν καί πολ-ύ περισ-σό-τερο ἀπό ὅσους θέλουν νά τόν πιστεύσουν.

Ἄν θελήσουμε νά πα-ρα-μερίσου-με γιά λίγο τούς θορύβους τοῦ κό-σμου, ἄν στρέ-ψου-με σή-μερα τό βλέμ-μα μας στήν ἱερή τους εἰκόνα καί κοιτάξουμε γιά λίγο τίς ἅγιες μορφές τους, θά ἀκούσουμε καί ἐμεῖς τή φωνή τους νά μᾶς καλεῖ νά ἀκο-λου-θή-σου-με τόν δικό τους δρόμο. Δέν μᾶς καλοῦν νά ἐγ-κα-τα-λείψουμε τά σπί-τια μας καί τίς πό-λεις μας γιά νά μετα-δώ-σου-με τόν λόγο τοῦ Χρι-στοῦ σέ ξένους καί μα-κρι--νούς λαούς, μᾶς κα-λοῦν νά μεταδώσουμε τό χαρμόσυνο μή-νυ-μα τῆς Ἀναστάσεως στό περι-βάλ-λον πού ζοῦμε, νά μεταδώ-σου-με αὐτό τό μήνυμα, τό τόσο οἰ-κεῖο ἀλλά καί τόσο πα-ραγνωρισμένο στούς ἀν---θρώπους πού τό πε-ρι-μέ-νουν, ὄχι μόνο μέ τόν λόγο μας ἀλλά κυρίως μέ τή ζωή μας. Ἄν ἀντα-ποκριθοῦμε στήν πρόσκλησή τους, ἄν ὑπα-κούσουμε στή φωνή τους, τότε θά ἀλ-λάξει ἡ ζωή μας, θά ἀλλάξει ὁ κόσμος μας, καί θά συνεχίσει νά ἀκούεται καί ἡ δική τους φωνή «εἰς πᾶσαν τήν γῆν» πάντοτε. Ἀμήν.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία :

«Θείας πίστεως λα-μ-πα-δουχίᾳ φῶς ηὐ-γά-σα-τε θεογνωσίας, ἰσαπό--στολοι Χριστοῦ, παμ-μα-κάριστοι, τοῖς ἐν νυκτί τῆς ἀπάτης ὑπάρχου-σιν».

Μέ αὐτούς τούς λόγους ἐγκωμιά-ζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος τούς δύο Θεσ-σα-λονικεῖς ἀδελφούς Κύριλλο καί Μεθό-διο, τούς ἰσαποστόλους καί φωτι-στές τῶν Σλάβων, τῶν ὁποίων ἑορτάζει τή μνήμη ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερα καί πανη-γυ-ρίζουμε στόν ἱερό αὐτόν ναό, τόν ἀφιερωμένο στή χάρη τους, ἐδῶ στήν Ἀλεξάνδρεια. Τούς ἐγκωμιάζει καί τούς τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας ἀλλά καί ὁ κόσμος ὁλόκληρος, γιατί τό ἔργο πού ἐπι-τέλεσαν ἦταν τεράστιο, καθώς ὄχι μόνο ἔκαναν γνωστό τό Εὐαγ-γέ-λιο τοῦ Χριστοῦ στούς σλαβι-κούς λαούς, ἀλλά καί μέ τό ἀλ-φάβητο πού δημιούργησε ὁ ἅγιος Κύριλ-λος γιά χάρη τους τούς εἰσήγαγαν καί τόν πολιτισμό. Γι᾽ αὐτό καί ἡ διπλῆ αὐτή προσφορά τους παρα-μέ-νει χαραγμένη μέ χρυ-σᾶ γράμ-ματα στήν ἱστορία τῶν σλα-βικῶν λαῶν καί τοῦ πο---λιτισμοῦ τῆς Εὐ-ρώ-πης.

Παραμένει ὅμως ἀνε-ξίτηλη καί στίς δικές μας ψυχές, τίς ψυχές τῶν Ἑλλήνων πού αἰ-σθανόμαστε ὑπερήφα-νοι ἐν Κυρίῳ, γιατί οἱ δύο αὐτάδελφοι πραγ-μα-τοποίησαν μέ ἐπιτυ-χία τή μεγάλη ἀποστο-λή πού τούς ἀνέθεσε ὁ σοφός πατρι-άρ-χης Κων-σταντινουπό-λεως Φώ-τιος.

Πορεύθη-καν σέ τό-πους ἄγνω-στους καί μα-κρυνούς γι’ αὐτούς. Πορεύθηκαν σέ

ἔθνη πού ζοῦ-σαν μία ζωή πολύ διαφο-ρετική ἀπό τήν ὀρ-γα-νωμένη καί πολι-τισμένη ζωή τῆς πατρί-δας τους, τῆς Θεσ-σα-λονίκης καί τοῦ Βυζα-ν-τίου. Πο-ρεύ-θη-καν χω-ρίς νά γνωρίζουν ποῦ ἀκριβῶς κατευ-θύ-νο-ν-ται καί πόσα προβλή-μα-τα καί πό-νους καί τα-λαιπωρίες καί θλί-ψεις θά ἀν-τι-μετω-πί-σουν.

Καί ἀντιμετώπισαν πράγ-μα-τι πολ--λές, σάν αὐτές πού περιγράφει ὁ πρωτοκο-ρυ-φαῖος ἀπό-στολος Παῦ---λος ὅτι ἀντιμετώπισε ὁ ἴδιος στίς ἀποστολικές του περιοδεῖες. Καί τίς ἀν-τι-μετώ-πι-σαν καί ἐκεῖνοι μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, ὥστε δίκαια ὀνομάσθηκαν ἀπό τήν Ἐκ-κλησία ἰσαποστό-λοι.

Καί ὁ τρόπος αὐ-τός ἦταν ἡ πίστη στόν Χρι-στό, τοῦ ὁποίου τόν λό-γο κλήθηκαν νά κη-ρύξουν στούς Σλά-βους.

Διέθεταν οἱ δύο τιμώμενοι ἅγιοι αὐτάδελφοι πίστη βα-θειά καί οὐ-σιαστική, καί ἡ πίστη τους αὐτή ὡς «ἐλπι-ζο-μένων ὑπό-στασις», ὅπως τήν χαρακτηρίζει ὁ ἀπό-στο-λος Παῦ-λος, τούς ἔκανε νά εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ προσπά-θειά τους θά εὐλογεῖτο ἀπό τόν Θεό, θά ἀπέ-διδε «καρπόν πολύν» καί θά ὁδη-γοῦσε στήν ποίμνη τοῦ Χριστοῦ τά σλα-βικά ἔθνη.

Αὐτή ἡ πίστη δέν ἦταν μόνο «ἄγ-κυρα ἀσφαλής καί βεβαία» τῆς ψυ-χῆς τους σέ ὧρες τρικυμίας καί κλυδωνισμοῦ, ἦταν καί ἡ ἀφετη-ρία τῶν ἔρ-γων τους, τά ὁποῖα «ὡς φῶς ἔλαμπαν» καί φώ-τι-ζαν ὄχι μόνο τόν δρό-μο τῆς ἱεραποστο-λι-κῆς τους πορεί-ας ἀλλά καί τίς ψυχές τῶν ἀνθρώ-πων ὁδη-γῶντας τες πρός τό ἀληθινό φῶς, «ὅ φω-τίζει πάντα ἄν-θρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», πρός τόν ἀνα-στά-ντα Χριστό.

Αὐτή ἡ πίστη μέ τήν ὁποία οἱ ἅγιοι ἰσα-πό-στολοι Κύριλλος καί Με-θόδιος καταύ-γασαν «τούς ἐν νυ-κτί ἀπάτης ὑπάρχον-τας», δέν εἶναι ὅμως μοναδικό προνό-μιο τῶν ἁγίων τῆς Ἐκ-κλησίας μας· εἶναι καί δι-κό χρέος, διότι τό ἔρ-γο τοῦ εὐαγγε-λι-σμοῦ τῶν ἀν-θρώπων δέν ἔχει ὁλοκληρω-θεῖ. Ὁ Χρι-στός θά μποροῦσε νά ἐπανα-λά-βει καί στίς ἡ-μέρες μας τό «καί ἄλ-λα πρό-βατα ἔχω ἅ οὐκ ἔ-στιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύ-της». Καί εὐθύνη αὐτή τοῦ εὐ-αγγελι-σμοῦ τῶν ἀνθρώπων δέν βα-ρύνει μόνο τήν Ἐκ-κλησία, βα-ρύ-νει ὅλους μας, για-τί ὅλοι ὅσοι πιστεύ-ουμε στόν Χριστό, ὅλοι ὅ-σοι εἴ-μαστε γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλη-σίας, ὀφεί-λουμε νά εὐαγγελι-ζό-μα-στε τόν Χρι-στό σέ ἐκείνους πού ζοῦν μα-κρυά του, πού ζοῦν στό σκοτάδι τῆς ἀπάτης τῶν σύγ-χρο-νων εἰδώ-λων καί τῶν ψεύτικων Θεῶν.

Δέν χρειάζεται νά πορευθοῦμε σέ λα-ούς μα--κρυνούς, χρειά-ζε-ται νά κά-νουμε γνω-στό τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους γύρω μας. Καί δέν χρειάζεται νά τό κά-νου-με μέ λόγια καί διδασκαλίες, γιατί οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν κουρα-σθεῖ ἀπό τά λόγια καί ἔχουν ἀπογοητευθεῖ πολλές φο-ρές καί ἀπό τίς διδα-σκαλίες πού δέν ἀντα-ποκρίνονται στήν ἀλή-θεια τῆς ζω-ῆς αὐτῶν πού τίς

διδάσκουν. Ὁ ἄν-θρω-πος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ πλη-σίον μας, πού εἴτε ἀγνοεῖ τό ἀλη-θι-νό πρόσωπο τοῦ Χρι-στοῦ εἴτε μέ-σα στόν καται-γι-σμό ὅσων ἀ-κούει καί βλέπει γύρω του μπορεῖ νά αἰ-σθά-νεται ὅτι κλυ-δωνίζεται ἀκόμη περισ-σό-τερο καί ἀμφιβάλ-λει περισσότερο, χρει-ά-ζε-ται νά δεῖ τά ἔργα τῆς πί-στε-ως μας γιά νά κα--τανοήσει πώς τό εὐαγ-γέλιο τοῦ Χρι-στοῦ καί ἡ πίστη σ’ αὐτόν δέν εἶναι μιά κε---νή περιεχομένου θεω-ρία ἤ μία ἀπάτη, ἀλλά εἶναι ἡ μό-νη σώ-ζουσα ἀλήθεια τήν ὁ-ποία ἀξίζει νά ζήσου-με, εἶναι ἡ μόνη σω--τήρια πραγματικότητα στήν ὁ-ποία μπο-ροῦ--με νά στηρίξουμε ὄχι μόνο τήν ἐπίγεια ζωή μας ἀλλά καί τή μέλλουσα.